

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 101/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] správkyne úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze, [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou FIAČAN & PARTNERS, s. r. o., M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ivan Fiačan, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane a ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 31 Cbi 1/2016 z 8. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], správkyne úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████, správkyne úpadcu ██████████ v konkurze, ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31 Cbi 1/2016 z 8. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je ako žalobkyňa sporovou stranou konania o vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu a zaplataenia peňažnej náhrady. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 31 Cbi 1/2016 z 12. júna 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe sťažovateľky v celom rozsahu vyhovel, a teda určil, že právny úkon (dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok) je voči veriteľom úpadcu neúčinná, a zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 563 437,08 €. Rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľky (žalobkyne) elektronicky 13. júla 2017. Následne 8. septembra 2017, teda približne po dvoch mesiacoch od doručovania rozsudku sťažovateľke, žalovaný doručil okresnému súdu návrh na rozhodnutie o neúčinnosti elektronického doručenia rozsudku s tvrdením, že rozsudok mu fakticky nebol doručený a právny zástupca žalovaného sa s jeho obsahom nemohol oboznámiť. Zároveň v ten istý deň žalovaný doručil súdu aj návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu a s uvedenými úkonmi spojil aj zmeškaný úkon, a to odvolanie proti predmetnému rozsudku.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 31 Cbi 1/2016 z 9. októbra 2017 rozhodol, že elektronické doručenie rozsudku č. k. 31 Cbi 1/2016-164 z 12. júna 2017 a zápisnice z pojednávania konaného 12. júna 2017 žalovanému je neúčinné. Sťažovateľka sa proti predmetnému uzneseniu odvolala a Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2 CoKR 42/2017 z 30. novembra 2017 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu o vyslovení účinnosti elektronického doručenia“) uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh

žalovaného na vyslovenie neúčinnosti elektronického doručenia rozsudku č. k. 31 Cbi 1/2016-164 z 12. júna 2017 a zápisnice z pojednávania konaného 12. júna 2017 zamietol.

4. Okresný súd napadnutým uznesením odpustil žalovanému zmeškanie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu. Vo svojom odôvodnení uviedol, že *„považuje argumentáciu právneho zástupcu žalovaného vo vzťahu k problémom s elektronickým doručovaním za dostatočnú, nakoľko jednotlivé dôkazy predložené stranami sporu jednoznačne nepreukazujú pochybenie na strane žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu, preto s poukazom na zásadu spravodlivosti a na ústavné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde má súd za to, že je tu dôvod na odpustenie zmeškania lehoty. Opačný záver by v danom prípade bol odňatím práva žalovaného na spravodlivý proces.“*

5. So závermi okresného súdu vyslovenými v napadnutom uznesení sťažovateľka nesúhlasí a podľa jej názoru mal okresný súd návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania zamietnuť ako nedôvodný, a to z tých istých dôvodov, ako bol zamietnutý návrh žalovaného na rozhodnutie o neúčinnosti elektronického doručenia rozsudku uznesením krajského súdu z 30. novembra 2017. Sťažovateľka konštatuje, že rozsudok okresného súdu bol žalovanému (jeho právnemu zástupcovi) riadne doručený do elektronickej schránky 13. júla 2017 o 8.05 h, čo vyplýva z odôvodnenia uznesenia krajského súdu o vyslovení účinnosti elektronického doručenia, pričom tieto závery možno bez výnimky použiť aj vo vzťahu k návrhu na odpustenie zmeškania lehoty.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie okresného súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

II.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sú si všetci účastníci v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich napr. z čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy

už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia sťažovateľkou označených práv (bod 1) napadnutým uznesením okresného súdu (bod 4) spočívajúca v troch rovinách, a to (i) v nerešpektovaní subjektívnej viazanosti súdnych rozhodnutí, keď v konaní o odpustenie zmeškania lehoty sa okresný súd *„opäť zaoberal otázkou technických okolností doručenia. Túto otázku však už Okresný súd nemohol posudzovať, pretože v dôsledku subjektívnej viazanosti rozhodnutia o tom, že doručenie bolo účinné, je Okresný súd týmto rozhodnutím viazaný“*, (ii) v arbitrárnosti a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, pretože právne závery, ktoré z neho vyplývajú, sú v extrémnom nesúlade s vykonaným dokazovaním a (iii) v porušení zásady kontradiktórnosti, spočívajúce v porušení práva sťažovateľa vyjadriť sa, a porušení rovnosti strán.

15. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosti zbraní či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

16. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené

v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

17. Ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H. v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

18. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a nezistil, že by tieto závery okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

19. Okresný súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia uviedol, že *„dospel k záveru, že túto lehotu žalovaný zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu, a preto je, vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Tento dôvod súd videl v tom, že elektronická schránka právneho zástupcu žalovaného vykazovala v čase doručovania rozsudku zo strany súdu rôzne nefunkcionality a právny zástupca žalovaného sa tak z dôvodu ním nezavinených technických problémov nemohol dostať k doručenej pošte. Žalovaný prostredníctvom svojho*

právneho zástupcu nemohol objektívne prevziať elektronickú úradnú správu z dôvodu, ktorý nenastal na jeho strane alebo jeho pričinením. Súd mal vykázané doručenie predmetného rozsudku do elektronickej schránky dňa 13.07.2017, avšak právny zástupca žalovaného bol oboznámený s tým, že v predmetnej veci sa jedná o doručenie rozsudku až dňa 24.08.2017 po vyžiadaní si informácie zo súdu. Odvolanie právny zástupca žalovaného podal dňa 08.09.2017, teda z jeho strany došlo k zmeškaniu zákonnej lehoty na jeho podanie. Právny zástupca žalovaného však uvedenú lehotu zmeškal z ospravedliteľného dôvodu, nakoľko sa jednalo o technickú chybu, ktorú žalovaný nemohol ovplyvniť, pričom právny zástupca žalovaného zároveň s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty spojil aj zmeškaný úkon - odvolanie v 15-dňovej lehote odo dňa odpadnutia prekážky, teda odo dňa kedy sa mu vyššie uvedený rozsudok dostal do dispozičnej sféry.“.

20. Rozhodovanie o účinnosti, resp. neúčinnosti elektronického doručenia upravuje zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov. Predmetný zákon v súvislosti s doručovaním úradných dokumentov do elektronických schránok rieši aj situácie, keď je možné napadnúť doručenie elektronickej úradnej správy a v prípade preukázania mimoriadnych okolností považovať elektronickú úradnú správu aj po uplynutí príslušných lehôt za nedoručenú.

21. Rozhodovanie o odpustení zmeškania lehoty v zmysle § 122 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov je rozhodovaním, ktorého predmetom je posúdiť okolnosti zmeškania lehoty. To však, samozrejme, neznamená, že takéto rozhodovanie môže byť svojvoľné. Ide svojím spôsobom o mimoriadny opravný prostriedok, pretože ide o rozhodovanie o právoplatnom rozhodnutí. Zmyslom odpustenia lehoty je umožniť strane vykonať procesný úkon, keď ho objektívne nemohla vykonať. Ide teda o vyváženie medzi takpovediac zákazom požadovať nemožné na jednej strane a ochranou druhej procesnej strany na strane druhej. Právna úprava v Civilnom sporovom poriadku je neobvyklá tým, že umožňuje samosudcovi či samosudkyni rozhodnúť o tom, či umožní opravný prostriedok proti vlastnému rozhodnutiu. Aj z tohto pohľadu musí byť odôvodnenie presvedčivé.

22. Vzhľadom na uvedené (bod 19 a 20) ústavný súd konštatuje, že predmetné zákonné inštitúty nemožno stotožňovať. Rozhodnutie, ktorým je vyslovené, že elektronické doručenie je neúčinné, spôsobuje, že elektronická úradná správa vrátane všetkých elektronických dokumentov sa považuje za doručení dňom, keď rozhodnutie o neúčinnosti elektronického doručenia nadobudlo právoplatnosť. V predmetnej veci krajský súd návrh žalovaného na vyslovenie neúčinnosti elektronického doručenia rozsudku okresného súdu zamietol, čím mal vykázané doručenie predmetného rozsudku do elektronickej schránky 13. júla 2017. Okresný súd následne pri rozhodovaní o odpustení zmeškania lehoty s poukazom na vyslovenie účinnosti elektronického doručenia rozsudku krajským súdom preskúmal dôvody zmeškania lehoty uvádzané žalovaným a po ich vyhodnotení konštatoval odpustenie zmeškania lehoty, čím uvedené dôvody považoval za ospravedlniteľné. Odpustenie zmeškania lehoty predpokladá a vychádza (ako aj v tomto prípade) z účinného doručenia. V prípade, že by doručenie nebolo účinné, neplynula by s ním spojená lehota na podanie odvolania, a teda lehotu, ktorá by ani nezačala plynúť, by nebolo možné odpustiť.

23. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

24. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením sťažovateľkou označených práv, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2019